

Фрањо Туђман је био опседнут својом улогом у историји и дао је да се бележи свака његова реч. Иза њега је остао државни архив пун звучних записа и стенографских белешки његових злочиначких намера.

Тако су у Брионским транскриптима хашке судије могле да нађу обиље доказа о намери хрватског државног врха да из Крајине једном заувек протера Србе. Постоје делови стенограма из којих се чак види како Туђман није хтео да хрватска војска пребрзо освоји места у којима су живели српски цивили. Хтео је да се Србима остави довољно времена да побегну. Али кад је његов син Мирослав предлагао да им се јавно саопшти којим путем најбрже да оду, Фрањо је био опрезнији. Тражио је да се претходно некако начини утисак како Хрватска жели да заштити њихова људска права. Хашке судије су закључиле да је Туђманова „права намера била да се Срби отерају, али да им се истовремено остави утисак да могу да остану”.

Замислите сада да је Карла дел Понте у доказном материјалу против Слободана Милошевића имала нешто иоле слично Брионским транскриптима! Како би се брзо завршило његово суђење, а кривица сматрала доказаном. Овако су Међународним кривичним судом за бившу Југославију у Хагу продефиловале стотине и стотине сведока оптужбе који уживо никад нису ни видели ни чули Слободана Милошевића, а у одсуству директних доказа о његовој одговорности за планирање или наређивање злочина, тужилаштво је за предумишљај, односно ратни план етничког чишћења, прогласило и његову полуреченицу са Газиместана 1989. године, ону о „оружаним биткама које још нису искључене”.

Да се у Хагу делила правда више не верују ни „другосрбијанци” (барем откако се и Јовица Станишић оданде вратио као слободан човек). Али док није укинута пресуда за „Олују”, било је наде да, неког петог августа, неки председник Хрватске неће рећи да је то била „у највећем делу сјајна акција ослобађања окупираног територија у складу са

међународним правом”, као што је иначе учтиви и суздржани Иво Јосиповић рекао чим је победио на изборима.

Хрватски генерали су ослобођени јер је Хрватска у „Олуји” за војну савезницу имала Америку. То је једини разлог што је јуче у Книну, на осамнаесту годишњицу протеривања Срба, министар одбране Анте Котромановић био у прилици да кликће, „Сад смо чисти као суза.”

Неко у Загребу рече да је порицање злочина у Хрватској јуче постало пунолетно. Пунолетно можда јесте, али морално и праведно није и ту никакав тренутни однос снага не помаже. Како за своје противнике каткад воли да каже амерички председник, они који су јуче славили у Книну налазе се на „погрешној страни историје”.

(Политика)